

عنوان مقاله:

تبیین میزان اثربخشی رویکرد طرحواره درمانی گروهی بر اختلالات شخصیت دسته B مردان وابسته به مواد

محل انتشار:

مجله روش ها و مدل های روان شناختی، دوره 1، شماره 4 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

رامین افشاری - دکترای تخصصی روانپزشکی/مدیر درمان دانشگاه علوم پزشکی شیراز

ایرج زارع - کارشناس ارشد روانشناسی بالینی دانشگاه علوم پزشکی شیراز

لادن معین - دکترای مشاوره/استادیار دانشگاه آزاد اسلامی واحد مرودشت

قاسم نظیری - دکترای روانشناسی بالینی/استادیار دانشگاه آزاد اسلامی واحد تحقیقات فارس

محمد رضا نقوی - کارشناس ارشد روانشناسی بالینی دانشگاه علوم پزشکی کرمان

خلاصه مقاله:

هدف از این پژوهش، تبیین اثربخشی طرحواره درمانی گروهی در تعدیل نمرات اختلالات شخصیت افراد وابسته به مواد می باشد. این تحقیق بر روی افراد تحت درمان نگهدارنده با متادون در مراکز دولتی شهرستان شیراز انجام گرفت. گروه نمونه شامل ۳۰ نفر از افراد تحت درمان بوده که به روش تصادفی انتخاب شدند. ابزار مورد استفاده شامل مصاحبه بالینی بر اساس DSM، پرسشنامه کوتاه طرحواره های ناسازگار یانگ، پرسشنامه چند محوری میلون II، پرسشنامه پیشرفت درمان MAP بوده و روش های آماری استفاده شده در این تحقیق، روش های توصیفی و غیر پارامتریک مان ویتنی U می باشد. در پایان دوره درمان، اختلاف نمرات قبل و بعد از درمان در محورهای اختلالات شخصیت دسته B، پیشرفت درمان نگهدارنده با متادون (MMT) و طرحواره های ناسازگار اولیه درگروه آزمایش و کنترل تفاوت معناداری را نشان داد. در نتیجه طرحواره درمانی گروهی می تواند بعنوان یک رویکرد درمانی مناسب در بهبود علائم اختلال شخصیت، تعدیل طرحواره های ناسازگار اولیه و پیشرفت درمان افراد وابسته به مواد در نظر گرفته شود.

کلمات کلیدی:

طرحواره، اختلال شخصیت دسته B، گروه درمانی، وابستگی به مواد، پرسشنامه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1915948>

